

30 NIEDZIELA ZWYKŁA – 27 X 1996
ROCZNICA POŚWIĘCENIA WŁASNEGO KOŚCIOŁA

Odpowiedzialność za Świątynię

1. Dziura w świątyni

Pewnemu chrześcijaninowi śniło się, że umarł i że po śmierci został zaprowadzony przez anioła do wiecznych przybytków. I oto znalazł się we wspaniałej

świątyni. Z uznaniem podziwiał wspaniałą architekturę. Nagle jednak odkrył w sklepieniu brzydką dziurę. Wyglądało na to, że ktoś naumyślnie wytrącił brakujący kamień. Anioł wyjaśnił mu szybko: – To twoja wina. Dziura ta jest twoim dziełem! Po przebudzeniu postanowił zmienić swoje postępowanie. Od tej pory już nie narzekał na swoją parafię, lecz wziął się rzetelnie do współpracy, aby naprawić uczynione zniszczenia.

2. Duchowa świątynia

Pismo św. wielokrotnie przyrównuje wspólnotę ludzi wierzących w Chrystusa do budowli, która *rośnie na świętą w Panu świątynię*. W tej niezwyklej budowli każdy ma swoje miejsce. Jest żywym kamieniem, który przyczynia się do rozwoju i piękna świątyni. Według słów św. Pawła, jej kamieniem węgielnym jest Jezus Chrystus. On sam w swoich mowach używał takiego porównania. Na przykład w przypowieści o przewrotnych rolnikach mówi: *Właśnie ten kamień, który odrzucili budujący, stał się głowicą węgła* (Mt 21, 42). Prawdziwa świątynia Pańska musi więc być budowana na Chrystusie. Odrzucenie Chrystusa jest budowaniem na piasku.

Duchowa świątynia uczniów Chrystusa ma również swój fundament. Tym fundamentem są apostołowie. Przekazują nam swoją niewzruszoną wiarę w Chrystusa Ukrzyżowanego i Zmartwychwstałego, potwierdzoną ofiarą życia. Apostołowie świadczą o Panu Jezusie, który ich powołał i posłał, aby głosili wszystkim dobrą nowinę o zbawieniu. Dlatego nasza wiara opiera się na ich świadectwie i ich nieustannym wstawiennictwie za nas wszystkich.

Widzialnym znakiem duchowej świątyni zbudowanej na fundamencie apostołów, gdzie kamieniem węgielnym jest sam Chrystus Jezus, była świątynia w Jerozolimie. Jezus patrząc na jej wspaniałe mury i portyki, myślał o świątyni duchowej, czyli o swoim Kościele. Zapowiedź zburzenia świątyni jerozolimskiej była konsekwencją odrzucenia Jezusa Chrystusa, a więc Tego, który jest kamieniem węgielnym prawdziwej świątyni Pańskiej.

3. Wspólne budowanie

Każdy, kto należy przez chrzest do Chrystusa, powinien przyczyniać się do wzrostu duchowej świątyni. Wyraźnie przypomina o tym św. Paweł: *Wy także wznosicie się we wspólnym budowaniu, by stanowić mieszkanie Boga przez Ducha*. Na czym zatem polega to wspólne budowanie? Jaki jest wkład każdego z nas w rozwój duchowej świątyni Pańskiej, czyli Kościoła Chrystusowego?

Odpowiedź znajdujemy również w dzisiejszym Słowie Bożym. Prorok Izajasz mówi o zachowywaniu prawa i sprawiedliwości. Chodzi o posłuszeństwo słowu Bożemu i o świętość osobistą, pomimo słabości i grzeszności. Dlatego Pan Jezus mówi: *Moje owce słuchają mego głosu, a Ja znam je. Idą one za Mną i Ja daję im życie wieczne*.

Rozwój duchowej świątyni Pańskiej, którą my wszyscy tworzymy oraz jej piękno zależą więc od świętości każdego z nas. Każdy grzech staje się jakby brzydką dziurą i niszczeniem piękna tej świątyni. Pan Jezus wzywa nas dzisiaj do szczególnej troski

i odpowiedzialności za Jego Kościół. Trzeba stale naprawiać wyrządzoną przez grzech krzywdę.

ks. Włodzimierz Wołyniec